

CASE 1: Lasse

Lasse synes, at knuden i maven vrider sig mere rundt for tiden, end den plejer. Han forstår først ikke hvorfor. Ikke før hans storesøster spørger, om de skal tage på kirkegården sammen om et par uger; på morens dødsdag. Så går det op for ham, at det måske er derfor, at hans lunte har været så kort på det seneste. Både derhjemme og i skolen.

En dag i klassen brokker Rosa fra klassen sig over, at hendes mor ikke vil lade hende købe en ny kjole: *"Min mor er så nederen."* De andre bitcher med over deres mødre, og Lasse mærker vreden ulme i sig. Hvad fanden bilder de sig ind? Fatter de ikke, hvor heldige de er? At de overhovedet har en mor. Han siger ikke noget. Bider bare tænderne sammen og går væk fra dem. Hvis han bliver, kommer han til at råbe, kan han mærke. Måske kommer han endda til at græde. Og han orker ikke, at de andre skal have ondt af ham. Han støder ind i sin dansklærer på gangen. *Shit*, tænker han, *bare hun ikke spørger, hvordan jeg har det her.* Hun ser et øjeblik på ham og siger så bare: *"Skal vi to gå en tur senere?"*. Han nikker lettet og går videre. Resten af dagen er han med i frikvarterene, som han plejer. Og han har det egentlig også okay sjovt med de andre og griner med på deres jokes. Da de når selve dagen for morens død, er det svært for ham at holde facaden. Han både savner sin mor og er vred på hende over, at hun døde, og at han har det så dårligt nu. Lige bagefter får han dårlig samvittighed, for han ved godt, at det ikke var morens skyld, at ham idioten kørte hende ned. Han holder sig for sig selv i skolen. Siger ikke noget i timerne og siger meget lidt til deres gruppearbejde. Da det bliver spisefrikvarter, kommer hans klassekammerat Victor over til ham. Stiller sig ved hans bord: *"Hvad sker der for dig, Lasse? Hvorfor er du så sur i dag?"*. Med et sæt rejser Lasse sig fra sit bord. Råber, at nu kan de fandeme alle sammen skride af helvede til. Han hiver sin taske med sig og skrider ud af døren. Han når lige at bemærke, at hans bedste ven Marcus løber efter ham og på vej ud af døren råber efter Victor, at han er en stor idiot, der ikke fatter noget.

CASE 2: Miriam

Miriam vågner igen af et mareridt. I drømmen har hendes far siddet i et hjørne, helt tynd og bleg – næsten grå i hovedet: Som hun husker den sidste tid med ham. Hun har svært ved at falde i søvn igen, og da vækkeuret ringer, føler hun sig fuldstændig smadret. Hun har det på en måde som om, at hun stadig sover, da hun svinger fødderne ud på det kolde gulv og begynder at tage sit tøj på. Hun spiser morgenmad alene. Hendes mor er på nattevagt og kommer først hjem, når Miriam er taget af sted. Hun kunne ellers godt have brugt at tale med moren om mareridtet. Hun føler sig tættere på sin mor efter, at hendes far er død. Og det plejer at hjælpe at tale med hendes mor om de dårlige drømme. Nu er det, som om ubehaget stadig sidder i hendes krop på vej til skole. Hun mærker savnet til sin far – som et slags sug i maven af længsel. Og hun mærker den dårlige samvittighed dukke op; at hun ikke kunne være hos sin far den sidste dag, han levede. Da hun møder Laura på vej til skole, smiler Miriam bare og siger godmorgen til hende. Hun er vant til at smile, næsten uanset hvilke følelser hun mærker. Nogle dage kommer smilet ægte frem. Det er de dage, hun mærker en taknemmelighed over, at hun har sin mor og over, at hun selv er i live. Og nogle gange kan det at smile også hjælpe til, at de dårlige følelser forsvinder lidt. Andre gange vokser de sig bare større. Men det er nemmere for alle, hvis hun ser glad ud. Så er hun ikke til besvær. Den eneste, hun rigtigt har lyst til at tale med, er Liv. Hun træder ind i klassen og kigger sig om efter hende. Liv sidder i vindueskarmen. Da hun ser Miriam, vinker hun hende over til sig. Liv kigger et øjeblik undersøgende på Miriam og siger så: *"Du har sovet dårligt igen, hva?"*.

CASE 3: Sofia

Blæsten er kold, så Sofia lyner jakken. Hun glæder sig til den her tur ud og til at gå alene. Så kan hun græde lidt for sig selv, og det er altid så lettende bagefter. Hun standser et øjeblik for at svare på beskeden fra hendes bedste ven Samuel. *Ja, du har ret i, at det ikke var så fed en dag for mig i dag. Ved godt, jeg ikke sagde så meget. Kan vi måske ses senere?* Hun taber næsten telefonen, da hendes hund Bella trækker vildt i snoren. *"Ja, ja. Du skal nok komme fri,"* griner Sofia. I det hun kigger op fra at have løsnet Bellas snor, ser hun Mai og Sissel fra klassen komme gående ud af skoven. De er på vej mod hende på den smalle sti, og der er ingen steder, Sofia kan gemme sig for dem. *Pis*, tænker hun og bliver stående. Da de kommer hen til hende begynder Mai straks at snakke løs: *"Hej, Sofia, ej, hvor sjovt du er her. Vi har lige været ovre hos Luna og gik en omvej hjem"*. Mai fortæller længe om, hvad hun har lavet i ferien med sine forældre. Hvor fedt det var på deres rejse. Bagefter fortæller Sissel om sin ferie; først med sin mor og så med sin far. Sofia er bare stille, men bliver mere og mere trist og vred indeni. Hendes følelse af, at der ikke er nogen, der rigtigt forstår hende, og hvordan hun har det, vokser sig større, jo mere Mai og Sissel taler. Tænk, at de ikke engang tænker på at spørge hende, hvordan hendes ferie har været – den første uden hendes mor. Til sidst kan Sofia ikke klare det mere. Hun eksploderer: *"Fuck jer og jeres klamme ferier."* Hun løber efter Bella og ser ud af øjenkrogen, at Mai og Sissel står lamslåede tilbage.

CASE 4: Natasja

Natasja sørger for, at hendes lillesøster får madpakken og drikkedunken ned i tasken og sender hende af sted til planlagt tid. Så sætter hun opvaskemaskinen over og tager selv af sted. Hun kommer nok lidt for sent, men det er bedre, at der er pænt i køkkenet end, at hun møder til tiden. Hun træder ind i klasselokalet, idet deres lærer, Anders, præsenterer dagens program. Natasja smider sin taske ved siden af bordet, inden hun sætter sig. Hun når heldigvis lige at se, at Emma smiler til hende. Hun føler sig heldig over, at hun har hende. Natasja stirrer udtryksløst op på tavlen, og hun forsøger at høre efter, men har svært ved at koncentrere sig. Især efter hendes far døde sidste år, har hun haft svært ved at fokusere på det faglige. Nogle dage er bedre end andre. I dag er en ortedag. Hendes far var egentlig ikke en særlig god far, da han levede. Var tit sur og skældte ud. Han kom ofte ikke til deres aftaler – men kunne gå fuldstændig amok, hvis de kom for sent. Miriam føler, at det er dobbelt uretfærdigt; både da han levede, og nu da han er død, gør han livet surt for hende. Da han levede, fordi han var så nederen. Men nu hvor han er død, kan hun ikke lade være med at spekulere på, om han måske kunne være blevet en god far med tiden. Og så savner hun at have haft en god far – sådan som de andre har det. Hun fortæller selvfølgelig ikke andre end Emma om sine tanker. I gruppearbejdet kan de heldigvis selv vælge en makker, så hun går sammen med hende. Emma har fanget, at Natasja ikke helt er med på, hvad de skal, så hun forklarer det. I frikvarteret bliver Natasja siddende et øjeblik for sig selv, hun stirrer udtryksløst frem for sig. Hun kan godt høre, at de andre griner over noget, men hun er væk i sine egne tanker og kaotiske følelser. Pludselig hører hun Signe fra klassen sige til de andre: *"I skal bare ignorere, Natasja. Hun har jo alligevel ingen følelser."*

CASE 5: Noah

Noah står sammen med Karla, Jonas og Marco. De tre andre taler om festen på lørdag, der skal holdes hjemme hos Karla. Det er den første rigtige fest i klassen, og alle skal med. De andre er helt oppe og køre over, at Karlas forældre har givet dem lov til at holde den hos hende. De taler om, hvem der sørger for hvad. Noah vil på en måde gerne være med i snakken, men han orker det samtidig ikke rigtigt. Har ikke energien til det, føler han. Måske kommer han heller ikke til festen, for han ved ikke, om han bare vil være en party killer, når han er der. Mens de andre står og snakker, vandrer hans hele tiden af sted. Han tænker på sin mor. Hvad hun mon ville have sagt til ham om festen, hvis hun havde levet? Han bliver hevet tilbage til nuet, da Karla pludselig vender sig mod ham: *"Laver du ikke en playliste, Noah? Det kunne være vildt fedt – du plejer at kende nogle ret fede numre."* Han trækker på skuldrene. *"Tjo... Nej, det ved jeg ikke, om jeg får gjort."* Marco kigger irriteret på ham: *"Du gider sgu da heller ikke noget mere, Noah. Kan du ikke prøve at tage dig sammen?"*. Noah når ikke at sige noget, før Jonas irriteret siger til Marco, at han nok skal sørge for det, for Noah har andet at tænke på.